

Javier Vilató (1921-2000)

Au crépitement du feu, 1965.

Barcelona-París

Museu Picasso, Museu Frederic Marès, Fundació Vila Casas, Sala Dalmau i Galeria Joan Gaspar.

Si no em falla la memòria, és un fet inèdit que una mateixa exposició ocupi cinc espais de la ciutat. Vilató (1921–2000). *Barcelona-París. Un camí de llibertat* s'escampa, de manera temàtica, per museus, fundacions privades i galeries, sota el comissariat del fill de l'artista, Xavier Vilató, i la coordinació de la nova directora dels museus del DHUB, Pilar Vélez. L'obra pictòrica de Vilató es reparteix entre *Gent*—al Museu Picasso, on s'explica la relació d'aquest artista amb el seu oncle, i es mostra una galeria de figures humanes—, *Bestioles*—a la Fundació Vila Casas, amb animals—, *Coses*—a la Sala Dalmau, composta per natures mortes—, *Bronzes*—amb una selecció d'escultures al pati del Museu Marès— i *En Paper*—gravats, estampes i llibres il·lustrats, a la Galeria Joan Gaspar—. En total, unes cent cinquanta obres.

Javier Vilató va ser un personatge encantador, seductor, hàbil i nebot de Picasso. Va conrear la pintura, l'escultura i el gravat. Es va instal·lar a París el 1946, gràcies a una beca de l'Institut Francès. I va cultivar la seva amistat amb l'oncle, amb el qual va arribar a pintar un oli a mitges. Moltes de les persones afectivament lligades al geni malagueny, van acabar escaldades: suïcidis, depressions, síndrome d'Estocolm... Vilató se'n

va salvar, però el seu estil va estar molt condicionat per la darrera etapa del seu oncle. D'altra banda, va contribuir a la formació del Museu Picasso de Barcelona tot lliurant les obres del seu oncle que havien estat custodiades durant dècades al domicili familiar. I això, que sembla poc, cal agrair-l'hi.

Per què, doncs, ara, una exposició Vilató i, a més a més, repartida en cinc seus? Moltes vegades ens escudem en la cultura de l'efemèride: que si fa cent anys que va néixer, que si fa un múltiple de cinc que va morir... Doncs no. Resulta que tocava, que hi ha molta gent que té un magnífic record d'en Vilató. I ara, el crític es troba en un dilema dels grossos. Què li sembla el que ha vist? El complet catàleg de l'exposició està signat per especialistes i polítics.

El nebot de Picasso va ser un tipus simpàtic i seductor, però un artista molt fluix

Els responsables de les institucions i de les galeries són amics o coneguts i respectats. Vilató era un tipus simpàtic. Però no deixa de ser un mal epigon de l'obra picassiana. En alguns casos d'un estil xaró que voreja el mal gust. Si no hagués estat tan a prop del seu oncle, potser el resultat hauria estat diferent, però no pas millor. En resum, un home entranyable, però un artista fluix, molt fluix. —Ricard Mas